ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK

# JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **AXIMA, spol. s r. o.,** IČO: 49451308, se sídlem Štefánikova 836/1, Brno, zastoupená Mgr. Tomášem Pelíškem, advokátem, se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. července 2015, č. j. 20567/15/5200-11432-701607, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. dubna 2017, č. j. 31 Af 45/2015 - 119,

takto:

**I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

**II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad Brno III zahájil dne 11. října 2012 daňovou kontrolu žalobkyně na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2009 a 2010, daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září až prosinec roku 2009 a leden až prosinec 2010 a daně silniční za zdaňovací období roku 2009 a 2010. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „finanční úřad“), který se s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, stal příslušný k vedení řízení s žalobkyní, ji dne 17. ledna 2013 vyzval k prokázání skutečností vztahujících se k nákladům ve výši 600 000

Kč vynaloženým v souvislosti s pronájmem reklamní plochy na základě smlouvy uzavřené se společností Pavlík a partner s.r.o.

[2] Dne 14. května 2013 zahájil finanční úřad daňovou kontrolu žalobkyně na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 ve vztahu k výdajům na dosažení, zajištění a udržení příjmů na základě přijatých faktur za pronájem reklamní plochy od společnosti Pavlík a partner s.r.o. Dne 17. června 2013 zaslal finanční úřad žalobkyni další výzvu k prokázání skutečností týkajících se nákladů ve výši 800 000 Kč vynaložených na reklamu na základě smlouvy se společností Pavlík a partner s.r.o.

[3] S výsledky kontrolního zjištění byla žalobkyně seznámena dne 5. listopadu 2013. Dne 11. prosince 2013 k nim podala obsáhlé vyjádření, z něhož vyplývá nesouhlas se zvýšením základu daně z příjmů o 600 000 Kč za zdaňovací období roku 2010 a o 800 000 Kč za zdaňovací období roku 2011. Vynaložení těchto částek na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle jejího názoru dostatečně prokazují předložené důkazy – smlouvy o nájmu reklamní plochy, faktury, výpisy z bankovního účtu, fotografie a zprávy o auditu vypracované společností AUDIT-INVEST Ltd. Žalobkyně dále navrhla výslech jednatelů a příslušných auditorů této společnosti a rovněž jednatelů společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. (vlastníka pronajímaných reklamních ploch).

[4] Zpráva o daňové kontrole byla se žalobkyní projednána dne 26. dubna 2014. Dne 22. dubna 2014 vydal finanční úřad dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 č. j. 1905962/14/3003-24901-711227, jímž žalobkyni doměřil daň ve výši 114 000 Kč a uložil povinnost uhradit penále ve výši 22 800. Téhož dne vydal finanční úřad dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011, jímž žalobkyni doměřil daň ve výši 152 000 Kč a uložil povinnost uhradit penále ve výši 30 400 Kč. Žalobkyně dle jeho názoru neprokázala, že došlo k faktickému provedení reklamních služeb, jejichž provedení si prostřednictvím společnosti Pavlík a partner s.r.o. objednala u společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. Tyto náklady proto nelze uznat jako náklady vynaložené k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

[5] Odvolání žalobkyně proti platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Žalobkyně byla povinna prokázat, že náklady na reklamu skutečně vynaložila a že tato reklama byla skutečně provedena. Předložené fotografie však neprokazují, že by se vozidlo nesoucí mimo jiné polep s názvem žalobkyně účastnilo jakékoli soutěžní akce. Zprávy o auditu byly podle všeho vyhotoveny zpětně a, i když společnost, která je vyhotovila, sídlí na Britských Panenských ostrovech, byly nejdříve sepsány v češtině a až následně přeloženy do angličtiny. Seznam závodních akcí měla žalobkyně k dispozici až po ukončení sezony, což jí znemožnilo ověřovat provádění reklamy. Za podezřelé považuje žalovaný i to, že ve smlouvě o nájmu reklamní plochy chyběla ujednání o monitoringu reklamy. Žalobkyně měla stejně jako jiní podnikatelé zachovávat určitou míru obezřetnosti a zajišťovat si potřebné podklady. V daňovém řízení však nebylo prokázáno, že by byl audit, na který se žalobkyně odvolává, skutečně proveden. Navíc byla zjištěna vazba mezi jednatelem společnosti Pavlík partner s.r.o. a společností AUDIT-INVEST Ltd. Návrhu na výslech zástupců této společnosti nemohl

žalovaný vyhovět, neboť dohodu mezi vládou České republiky a vládou Britských Panenských ostrovů o výměně informací v daňových záležitostech lze aplikovat až na řízení týkající se zdaňovacích období počínajících 1. lednem 2013. Žalovaný tak nemá k dispozici žádný nástroj, jak výslech zástupců společnosti AUDIT-INVEST Ltd. provést. Výslech jednatele společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. žalobkyně v rámci prvostupňového řízení nenavrhovala. Na závěr žalovaný zdůraznil, že daňové řízení je ovládáno zásadou projednací, s níž souvisí povinnost žalobkyně navrhnout pro prokázání svých tvrzení odpovídající důkazy. Žalovaný je navíc povinen rozhodovat ve skutkově shodných případech bez neodůvodněných rozdílů, přičemž neuznání výdajů uhrazených společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. (za účasti auditorské společnosti AUDIT-INVEST Ltd.) v případě jiného daňového subjektu již potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. července 2013, č. j. 2 Afs 11/2013 - 37.

[6] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného v záhlaví označeným rozsudkem. Nejprve shrnul relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovodil, že žalobkyně byla povinna prokázat, že objednaná služba – tedy reklama – byla fakticky provedena. Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení. Krajský soud souhlasil se žalovaným, že auditorské zprávy nepotvrzují, že by reklamní služba opravdu proběhla. Žalovaný hodnotil všechny provedené důkazy dostatečně. Krajský soud také přisvědčil žalovanému, že nemohl provést výslech jednatelů společnosti AUDIT-INVEST Ltd. Další důkazy navrhované žalobkyní považoval krajský soud za nadbytečné, neboť by nemohly zhojit nedostatečný obsah zpráv o auditu.

## II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Setrvala na svém přesvědčení, že důkazní břemeno v daňovém řízení unesla. Zprávy o auditu výslovně uvádějí, že stěžovatelkou pronajatá reklamní plocha byla na uvedených akcích prezentována. Tyto zprávy tak jednoznačně prokazují, že reklama se v deklarovaném rozsahu uskutečnila. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. prosince 2012, č. j. 7 Afs 55/2011 - 84 přitom vyplývá, že k prokázání uskutečnění reklamy může sloužit právě zpráva společnosti zabývající se monitoringem reklamy. Stěžovatelka také poukázala na povinnost krajského soudu, respektive žalovaného hodnotit všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Není tedy nezbytné, aby provedení reklamy prokazoval každý jednotlivý důkaz. V případě stěžovatelky bankovní výpisy prokazují úhradu jednotlivých faktur, které byly vystaveny právě za uskutečnění objednaných reklam, což potvrzují zprávy o auditu a fotografie osvědčující podobu reklam na konkrétních akcích.

[8] V otázce, zda lze výdaje vynaložené na reklamu považovat za daňově uznatelné náklady, stěžovatelka odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. září 2006, č. j. 15 Ca 100/2005 - 36. Smyslem a účelem objednané reklamy byla propagace stěžovatelky a jejím cílem bylo především budování pozitivní image společnosti. Stěžovatelka splnila všechny podmínky pro uznání výdajů za reklamu jako nákladů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, „*neboť je zde jednoznačně daná posloupnost: uzavření*

*smluv – provedení sjednaného plnění a vystavení faktur za provedené služby – úhrada vystavených faktur (výpisy z banky) – monitoring a zprávy o provedeném auditu.*“

[9] Stěžovatelka dále zdůraznila, že z toho, že ve zprávách o auditu nejsou uvedeny žádné bližší informace o realizaci reklamy, nelze automaticky dovozovat, že jednatel a auditorky společnosti AUDIT-INVEST Ltd. tyto informace nemají. Odůvodnění krajského soudu, proč žalovaný nebyl povinen tyto důkazy provést, tak stěžovatelka nepovažuje za přesvědčivé. Krajský soud mohl tyto důkazy provést sám, neboť v době jeho rozhodování již byla mezinárodní smlouva uzavřená mezi Českou republikou a Britskými panenskými ostrovy platná.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný nepovažuje kasační stížnost za důvodnou. Stěžovatelka nepředložila žádný přímý důkaz o faktickém uskutečnění reklamy. Žalovaný nerozporuje, že uskutečnění reklamy lze prokázat prostřednictvím společnosti zabývající se monitoringem reklamy, zprávy vyhotovené společností AUDIT-INVEST Ltd. však nelze považovat za důvěryhodný zdroj informací. V případě stěžovatelky nebyl splněn ani primární předpoklad daňové uznatelnosti výdajů, tedy jejich skutečné vynaložení, neboť stěžovatelka neprokázala, že prezentace jejího loga opravdu proběhla deklarovaným způsobem. S návrhy stěžovatelky na provedení důkazů se krajský soud vypořádal dle názoru žalovaného dostatečným způsobem. Žalovaný rovněž znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 11/2013 - 37, který se vztahuje ke skutkově obdobné otázce.

[12] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce; ta však již svého práva podat k němu repliku nevyužila.

## III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Z listin založených ve správním spise vyplývá, že stěžovatelka uzavřela dne 30. března 2010 a dne 29. prosince 2010 smlouvy o nájmu reklamní plochy – v prvém případě šlo o plochu o velikosti 300 $cm^2$ na dobu od 1. dubna 2010 do 31. prosince 2010, za cenu ve výši 600 000 Kč, ve druhém případě byla velikost pronajímané plochy 400 $cm^2$, smlouva byla uzavřena na celý rok 2011 a sjednaná cena činila 800 000 Kč. Jako pronajímatel je sice v obou smlouvách uvedena společnost Pavlík a partner s.r.o., text smluv i komentáře k nim však upřesňují, že tato společnost „*není poskytovatelem pronájmu reklamní plochy, ale na základě uzavřené mandátní smlouvy pouze prodejcem této služby. Vlastním poskytovatelem je zahraniční společnost PROTOTYPE TEAM LTD., Akara Bldg., 24 De Castro Street, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, No. 1374310 (mandant), která touto mandátní smlouvou pověřila firmu Pavlík a partner s.r.o. (mandatář), aby předmětnou službu propagovala a na její účet prodávala.*“. Uvedené komentáře dále uvádějí, že se smlouvy nevztahují ke konkrétním závodním vozidlům, pročež je na každé

akci možné využít jiné sportovní vozidlo. Seznam akcí vždy tvořily mezinárodní závody sportovních vozidel *LE MANS SERIES, SPORT CAR CHALLENGE A INTERSERIE*, a rovněž testovací a prezentační dny.

[15] Správní spis dále obsahuje nedatovanou „zprávu o auditu služby – písemná svědecká výpověď“ vyhotovenou v angličtině a v češtině, v níž paní Ch. C. van d. B. a M. J. O., zaměstnankyně společnosti AUDIT-INVEST Ltd. (se sídlem shodným se společností PROTOTYPE TEAM Ltd.), dosvědčují, že pronajatá reklamní plocha žalobkyně byla „*bezvýhradně prezentována*“ na akcích, jejichž seznam je ve zprávě uveden, v období od dubna do prosince roku 2010. K této zprávě je připojena apostilační doložka vyhotovená dne 30. ledna 2012 na Mauriciu a ověřovací doložka, která uvádí, že opis uvedených listin byl pořízen z listiny složené ze 153 listů dne 25. února 2013. Ve správním spise je rovněž založena zpráva o auditu obdobného obsahu vztahující se k roku 2011, která je opatřena mauricijskou apostilační doložkou datovanou ke dni 22. května 2012 a ověřovací doložkou, z níž vyplývá, že opis zprávy byl vyhotoven dne 29. května 2012 z dokumentu čítajícího celkem 51 listů.

[16] Stěžovatelka v průběhu daňové kontroly předložila také faktury vystavené společností Pavlík a partner s.r.o. jménem společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd., výpisy z bankovního účtu, z nichž vyplývá, že tyto faktury skutečně uhradila, a fotografie sportovního vozidla na místě připomínajícím dvůr či vydlážděnou část zahrady, přičemž na vozidle je dobře viditelný polep s názvem žalobkyně. Poslední z listin, jimiž stěžovatelka svá tvrzení prokazovala, byl „kalendář akcí“, který jí ve vztahu ke smlouvě o nájmu reklamní plochy na rok 2010 zaslal jednatel společnosti Pavlík a partner s.r.o. v listopadu roku 2010.

[17] Součástí správního spisu je rovněž protokol o výslechu jednatele společnosti Pavlík a partner s.r.o. pana M. P., z něhož vyplývá, že tato společnost pouze zprostředkovávala služby poskytované společností PROTOTYPE TEAM Ltd. Vlastní realizaci služeb však zajišťovala přímo společnost PROTOTYPE TEAM Ltd., a proto nemohl pan M. P. v tomto směru uvést žádné podrobnosti.

[18] Žalovaný měl k dispozici rovněž úřední záznamy vyhotovené Policií České republiky, z nichž vyplývá, že pan M. P. je osobou ovládající jak společnost Pavlík a partner s.r.o., tak společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. i AUDIT-INVEST Ltd. Policie též zjistila, že zprávy o auditu byly podle všeho nejdříve vyhotoveny v češtině a až následně byly přeloženy do angličtiny, což dokládá objednávkami překladů podepsanými panem M. P.

[19] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů platí, že *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy*. Dle již dříve vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu z tohoto ustanovení „*nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn. že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah jakési přímé úměry. Smysl tohoto ustanovení však zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené. Proto také ustanovení § 23 odst. 1 stejného zákona při vymezení základu daně hovoří o respektování „věcné a časové*

*souvislosti" příjmů a výdajů v daném zdaňovacím období. Mezi těmito výdaji a očekávanými příjmy tak musí existovat přímý a bezprostřední vztah, v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Pokud by totiž byl akceptován výklad opačný, tzn. mezi výdaji a očekávanými příjmy by přímý vztah existovat nemusel, mohlo by to v praxi vést k uzavírání fiktivních závazků a k podobným formám jednání, přímo porušujícím zákon či přinejmenším obcházejícím jeho smysl*" (rozsudek ze dne 1. dubna 2004, č. j. 2 Afs 44/2003 - 73, č. 264/2004 Sb. NSS). Daňový subjekt je povinen prokázat nejen, že příslušné výdaje skutečně vynaložil, ale též to, že je vynaložil za účelem dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73). Důkazní povinnost daňového subjektu se vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, tedy na prokázání jeho skutečné realizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. Dubna 2008, č. j. 7 Afs 18/2008 - 48).

[20] Platí přitom, že důkazní břemeno kladené na stěžovatelku ustanovením § 92 odst. 3 daňového řádu (*Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*) nelze s poukazem na § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu (*Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*) přenášet na žalovaného. *„Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na toto ustanovení dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění*" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. dubna 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72).

[21] V projednávané věci nebylo sporné, že stěžovatelka společnosti PROTOTYPE TEAM Ltd. uhradila nájemné sjednané ve smlouvách o pronájmu reklamní plochy – výdaj jí tedy zjevně vznikl. Nejvyšší správní soud však zcela souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatelka neprokázala, že objednaná a zaplacená reklama byla provedena sjednaným způsobem. S důkazy předloženými stěžovatelkou se totiž pojí příliš mnoho otázek, které stěžovatelka nedokázala zodpovědět. Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné znovu opakovat hodnocení listin založených ve správním spise, které se v podrobnosti více než dostačující objevuje v rozsudku krajského soudu i v rozhodnutí žalovaného, a proto zmíní jen některé okolnosti, které považuje ve věci za rozhodující.

[22] Nejvyšší správní soud nerozporuje, že výstupy z monitoringu reklamy mohou sloužit jako důkaz o tom, že byla reklama skutečně provedena. Takový důkaz však musí mít určitou kvalitu, respektive vypovídací hodnotu. Zprávy o auditu předložené stěžovatelkou však obsahují pouze stručné konstatování, že reklama byla realizována dle smlouvy, a seznam závodů, na nichž se tak stalo. Neobsahují žádné podrobnosti, které by svědčily o tom, že se osoby, jež zprávy vyhotovily, skutečně závodů zúčastnily a vozidlo nesoucí polep se jménem stěžovatelky na nich viděly. Apostilační doložky pouze osvědčují pravost podpisů, nemohou však potvrdit pravost obsahu listin. Není ani jisté, že tyto zprávy skutečně vyhotovily osoby, které jsou na nich podepsané, neboť jsou zde významné indicie svědčící o tom, že zprávy byly nejprve sepsány v češtině a až následně přeloženy do

angličtiny (objednávka překladu ze strany pana M. P.). Vysvětlení stěžovatelky, že zprávy byly nejprve vyhotoveny v angličtině, následně přeloženy do češtiny a zpět do angličtiny, považuje Nejvyšší správní soud za absurdní. Neznámá data vyhotovení zpráv jim na důvěryhodnosti rovněž nepřidávají.

[23] Ani fotografie předložené stěžovatelkou neprokazují, že by bylo její jméno v souladu se smlouvami prezentováno na závodní akci. Na těchto fotografiích je sice dobře viditelné jméno stěžovatelky vylepené na závodním automobilu, okolí tohoto automobilu však příliš neodpovídá prostředí motoristického závodu. Pouhý důkaz o tom, že polep se jménem stěžovatelky byl umístěn na nějaké závodní vozidlo, nestačí k prokázání, že došlo k propagaci názvu stěžovatelky na automobilových závodech. Pokud navíc smlouvy o nájmu reklamní plochy zdůrazňovaly, že se tyto smlouvy nevztahují k jednomu konkrétnímu vozidlu, považoval by Nejvyšší správní soud za logické, aby měla stěžovatelka k dispozici dokumentaci o všech vozidlech, na nichž byla objednaná reklama umístěna.

[24] Poslední okolností, kterou Nejvyšší správní soud zmíní, je účast pana M. P. ve všech fázích tvrzené obchodní transakce. Byl to pan M. P., kdo na základě příkazní smlouvy se stěžovatelkou uzavřel smlouvu o nájmu reklamní plochy. Byl to rovněž on, kdo podle všeho objednal překlad textů, které se následně objevily ve zprávách o auditu. Ze zjištění Policie České republiky navíc vyplývá napojení pana M. P. na obě společnosti sídlící na Britských Panenských ostrovech. Pan P. sice vypověděl, že se vlastní realizace závazků ze smlouvy o nájmu reklamní plochy neúčastnil, následně to však byl opět on, kdo (zpětně) stěžovatelce zaslal seznam závodů, na nichž měl být její název prezentován.

[25] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka kromě toho, že nebyla schopná předložit jediný důkaz, který by jednoznačně prokazoval prezentaci jejího jména alespoň na jednom automobilovém závodě, nedokázala rozptýlit četné pochybnosti, jež zobjektivně vyplývají. Lze tedy plně souhlasit s krajským soudem, že se jí nepodařilo prokázat, že jí vynaložené výdaje sloužily k dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů, respektive že objednaná reklama byla skutečně provedena.

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i ohledně nadbytečnosti výslechu jednatele společnosti PROTOTYPE INVEST Ltd. Není pravděpodobné, že by tato osoba mohla uvést bližší informace o tvrzeném poskytování reklamy, které bylo předmětem kontroly ze strany jiné společnosti. Okolnosti případu navíc svědčí spíše o tom, že veškeré záležitosti ohledně smlouvy obstarával pan M. P., jehož jméno figuruje na všech listinách předložených stěžovatelkou. Žalovaný sice ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že stěžovatelka výslech jednatele společnosti PROTOTYPE INVEST Ltd. v daňovém řízení v prvním stupni nenavrhovala, toto pochybení však nemohlo mít na zákonnost jeho rozhodnutí žádný vliv právě pro nadbytečnost tohoto výslechu.

[27] Pro výslech zástupce společnosti AUDIT-INVEST Ltd. neměl žalovaný odpovídající procesní nástroj, neboť Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Britských Panenských ostrovů o výměně informací v daňových záležitostech (vyhlášená pod č. 6/2013 Sb. m. s.) vstoupila v platnost až dne 19. prosince 2012 a na základě svého čl. 16 písm. b) je aplikovatelná až ve vztahu ke zdaňovacím obdobím počínajícím dne 1. ledna

2013. Vzhledem k pochybnostem obestírajícím činnost společnosti AUDIT-INVEST Ltd. lze navíc pochybovat o tom, že by výpovědi auditorek či jednatele této společnosti vnesly do případu více světla. Krajský soud zcela správně dospěl k závěru, že pokud by měly tyto osoby o uskutečnění reklamy nějaké bližší informace, uvedly by je ve zprávách o auditu. Neprovedení výslechu těchto osob mu proto nelze vytýkat.

[28] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve své rozhodovací činnosti již setkal s pokusy daňových subjektů uplatnit si jako daňově účinné výdaje na reklamu poskytovanou prostřednictvím společnosti Pavlík a partner s.r.o. a monitorovanou společnosti AUDIT-INVEST. Rozsudky ze dne 25. července 2013, č. j. 2 Afs 11/2013 - 57 a ze dne 22. června 2017, č. j. 9 Afs 310/2016 - 37 však – stejně jako toto rozhodnutí – vyzněly pro daňový subjekt nepříznivě.

## IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu